

Στην Υπαπαντή του Κυρίου και Σωτήρα μας Ιησού Χριστού (Άγιος Ησυχίος Ιεροσολύμων)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Φεβρουαρίου 1, 2018

Ἡ γιορτὴ λέγεται γιορτὴ τοῦ καθαρισμοῦ, ἀλλά δὲν θὰ κάνει λάθος κανεὶς, ἂν τὴν ὀνομάσει ἑορτὴ τῶν ἑορτῶν, Σάββατο τῶν Σαββάτων, ἅγια τῶν ἀγίων. Γιατί περιλαμβάνει ὅλο τὸ μυστήριο τῆς σάρκωσης τοῦ Χριστοῦ, περιγράφει ὅλο τὸ μυστήριο τοῦ Μονογενοῦς Κυρίου. Στὴ γιορτὴ αὐτὴ ὁ Χριστὸς κρατήθηκε ὡς βρέφος καὶ ὁμολογήθηκε ὅτι εἶναι Θεός, καὶ προσφέρθηκε στὴν ἀγκαλιά, καθισμένος σὰν σὲ θρόνο, ὁ Δημιουργὸς τῆς δικῆς μας φύσεως, καὶ πρόσφερε ἕνα ζευγάρι τρυγόνια λογικὰ στὸν Συμεὼν καὶ τὴν Ἄννα. Ἀλλά, ἂν συμφωνεῖτε, ἅς παρεμβάλουμε τὰ ἴδια τὰ εὐαγγελικὰ λόγια, γιατί ἐκεῖ θὰ δοῦμε τὴν παρεμβολὴ τοῦ Θεοῦ. Νὰ λοιπὸν πῶς διηγεῖται τὴν ἱστορία τῆς γιορτῆς ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς: «Καὶ ὅταν συμπληρώθηκαν οἱ ἡμέρες τοῦ καθαρισμοῦ, σύμφωνα μὲ τὸν μωσαϊκὸ νόμο, τὸν πῆγαν στὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ τὸν παρουσιάσουν στὸν Κύριο, ὅπως εἶναι γραμμένο στὸν νόμο τοῦ Κυρίου, ὅτι κάθε ἀρσενικὸ πού ἀνοίγει μήτρα, πρέπει νὰ θεωρεῖται ἀφιερωμένο στὸν Κύριο, καὶ νὰ προσφέρουν θυσία, σύμφωνα μ' ἐκεῖνο πού λέγει ὁ νόμος τοῦ Κυρίου, ἕνα ζευγάρι τρυγόνια, ἢ δύο μικρὰ περιστέρια». Ἐπρεπε Ἐκεῖνος, πού γιὰ χάρι μας ἔγινε δοῦλος, νὰ προσφέρει γιὰ μᾶς καθάρσια δῶρα· Ἐκεῖνος πού δὲν λυπήθηκε τὸ αἷμα του, νὰ μὴ λυπηθεῖ ἕνα ζευγάρι τρυγόνια. Νὰ λοιπὸν πού, σύμφωνα μὲ τὸν νόμο, ἐργάζεται ὑπὲρ τοῦ νόμου σὰν νομοθέτης. Καὶ μολονότι αὐτὸς δίνει τὴν ἐλευθερία τοῦ Πνεύματος, ὥστόσο δὲν ἀποφεύγει τὴ δουλεία (τὴν πιστὴ τήρηση) τοῦ γράμματος. **Δὲν παραβαίνει τὸν νόμο τοῦ Μωυσῆ, γιὰ νὰ γίνει στὸν κατάλληλο καιρὸ μάρτυρας ἀξιόπιστος.**

«Καὶ ὅταν συμπληρώθηκαν οἱ ἡμέρες τοῦ καθαρισμοῦ αὐτῶν, σύμφωνα μὲ τὸν νόμο τοῦ Μωυσῆ». Αὐτῶν. Ποιῶν; Γιατί ὁ Ἰωσήφ οὔτε πατέρας ἦταν, οὔτε ὑποχρεωμένος γιὰ καθαρισμό, ἀλλ' **οὔτε καὶ ἡ Μαρία οὔτε καὶ τὸ βρέφος εἶχαν ἀνάγκη καθαρισμοῦ.** Γιατί λέγεται τὸ ἐξῆς: «Μιὰ γυναίκα, ἐὰν μείνει ἔγκυος καὶ γεννήσει ἀρσενικὸ, θὰ εἶναι ἐπτὰ ἡμέρες ἀκάθαρτη». Ἀλλὰ ἡ Μαρία δὲν δέχθηκε σπέρμα, ἐπομένως δὲν χρειαζόταν καθαρισμό. «Μιὰ γυναίκα ἐὰν δεχθεῖ σπέρμα καὶ γεννήσει ἀρσενικὸ παιδί, θὰ εἶναι ἐπτὰ ἡμέρες ἀκάθαρτη». Γιατί; Ἐπειδὴ ἔφερε στὸν κόσμον δεῦτερο Ἀδάμ. «Ἐὰν ὅμως γεννήσει θηλυκὸ, θὰ εἶναι ἀκάθαρτη δεκατέσσερις ἡμέρες».

Γιατί ὅμως ἐδῶ ὄρισε διπλάσιες ἡμέρες; Ἐπειδὴ ἄλλη Εὔα γεννιέται ἀπὸ τὴν Εὔα, τὸ σάπιο σκεῦος, τὸ ἀδύνατο ἀγγεῖο, τὸ σπασμένο σταμνί, αὐτὴ πού ὀδηγεῖ στὴν παρακοή, ἢ σύμβουλος τοῦ δράκοντα. **Ὅπως ὅμως ἄκουσες τὰ ἐγκλήματα τῆς**

γυναίκας, έλα τώρα να μάθεις και το κατόρθωμά της. Ή γυναίκα είσήγαγε την παρθενία στη ζωή, χώρεσε στην κοιλιά της τον Θεό, τον Όποιο δεν μπορεί να χωρέσει ολόκληρη ή κτίση. Γέννησε με σάρκα Έκεΐνον πού ανέπλασε το γένος μας, υποδέχθηκε πρώτη τον Ίησού από τούς νεκρούς, πρώτη άρχισε το κήρυγμα της άναστάσεως, πρώτη έφερε το μήνυμα της χαράς στους μαθητές. «Γυναίκα», λέγει, «πού θα δεχθεί σπέρμα». Ή Θεοτόκος βέβαια ήταν γυναίκα, αλλά δεν έπαθε αυτά πού παθαίνουν οι γυναΐκες. Γιατί η κοιλιά της δεν δέχθηκε σπέρμα άνδρός, το χωράφι της Μαρίας δεν είδε αλέτρι, το παρθενικό άμπέλι δεν δοκίμασε άξινα, ώστε η προσφορά δεν ήταν γι' αυτήν, αλλά **έγινε για όλον τον κόσμο.** Γιατί για μās ο Χριστός περιτέμνεται, για μās και βαπτίζεται, για μās τελούνται τα καθάρσια του νόμου. Όταν δακρύζει, ξεπλένει τη φύση. Όταν ραπίζεται, έλευθερώνει τη δική μας αίχμαλωσία. Όταν σηκώνει τον σταυρό, έμās έλαφρύνει από τον ζυγό της άμαρτίας. Όταν φτύνεται, άπαλλάσσει τον Άδām από την κατάρα του φτυσίματος.

*«Όταν συμπληρώθηκαν οι ήμερες του καθαρισμού τους, τον έφεραν στα Ίεροσόλυμα, όπως είναι γραμμένο στο νόμο, ότι κάθε άρσενικό παιδί πού άνοίγει μήτρα, θα θεωρείται άφιερωμένο στον Κύριο». Αλλά λέγει ο νόμος. Όμως ο Χριστός, όπως είπαμε, σαν νομοθέτης, έκπλήρωσε τον νόμο πάνω από τον νόμο. Γιατί δεν άνοιξε, αλλά άφησε κλεισμένη την πύλη της Παρθένου. Δεν έσύλησε τη σφραγίδα της φύσεως, δεν έβλαψε εκείνη πού τον γέννησε, καθόσον **άφησε άκέραιο το σχήμα της παρθενίας σ' αυτήν.** Έάν όμως δεν πιστεύεις, μάθε από τον **Ίεζεκιήλ:** «Και με έστρεψε προς το δρόμο της έξωτερικής πύλης των άγιων, πού έβλεπε προς άνατολάς και ήταν κλεισμένη, και μου είπε ο Κύριος: Ή πύλη αυτή θα μείνει κλεισμένη, δεν θα άνοιχθεί, και κανένας δεν θα περάσει από αυτήν γιατί ο Κύριος και Θεός του Ίσραήλ θα μπει και θα βγει, και θα μείνει κλεισμένη». «Κάθε άρσενικό παιδί πού άνοίγει μήτρα, θα θεωρείται άφιερωμένο στον Κύριο». Ένώ αυτός δεν είναι μόνον άγιος. Όσο λοιπόν υπερέχει ως προς τον άγιασμό, τόσο περισσότερο πλεονεκτεί και στη γέννηση, και ξεπερνά την έντολή του νόμου. Μήπως όμως ο Λουκάς, λέγοντας, *«Να προσφέρουν θυσία, όπως όρίζει ο νόμος του Κυρίου, ένα ζευγάρι τρυγониών, ή δύο μικρά περιστέρια»*, περιόριζε τον νόμο; Δεν το κάνει αυτό κατεχόμενος από άγνοια, αλλά οδηγούμενος από σοφία. Γιατί ο νόμος όριζε να προσφέρουν άρνι και μικρό περιστέρι, κι όταν έκεΐνος πού έκαμνε την προσφορά ήταν άπορος, όριζε να προσφέρει ένα ζευγάρι τρυγόνια ή δύο μικρά περιστέρια και σεμιγδάλι. Ο Λουκάς όμως άφησε την προσφορά του πλουσίου, και ανέφερε την προσφορά του φτωχού, εκείνου πού έγινε για χάρη μας φτωχός με τη θέλησή του. Δεν υπήρχε, λέγει, κατάλυμα γι' αυτόν· από πού να είχε άρνι για να προσφέρει θυσία στον Θεό; Άφοϋ σπαργανώθηκε στη φάτνη, από πού θα εύρισκε άρνι; Μάλλον δεν είχε ανάγκη από άρνι, αφού ήταν ο ίδιος ο Άμνός του Θεού, το άληθινό πρόβατο. Θυσίαζε ο ίδιος τον έαυτό του για χάρη του κόσμου. Γι' αυτό ανέφερε εκείνο πού πρόσταζε ο νόμος, και δήλωσε τί έκανε ο Χριστός.*

Στη συνέχεια λέγει: *«Υπήρχε στα Ίεροσόλυμα κάποιος άνθρωπος πού όνομαζόταν*

Συμεών, και ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἦταν δίκαιος και εὐλαβῆς και περίμενε τὴν παρηγοριὰ τοῦ Ἰσραήλ· ὑπῆρχε ἐπάνω του Πνεῦμα ἅγιο, και τοῦ εἶχε προφητευθεῖ ἀπὸ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, ὅτι δὲν θὰ πεθάνει προτοῦ νὰ δεῖ τὸν Χριστὸ τοῦ Κυρίου». Ὁ πλοῦτος τοῦ Συμεών ἦταν πολὺς και ποικίλα τὰ ὄπλα τοῦ στρατηγοῦ. Τὸ φυτὸ εἶναι γεμάτο καρπούς, τὸ ἀμπέλι εἶναι γεμάτο σταφύλια. Καὶ δὲν ἦταν μόνο ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὀνομαζόταν και Συμεών, και ἐπὶ πλέον δίκαιος, ἀλλὰ και εὐσεβῆς, και ἀκόμα ζητοῦσε παρηγοριὰ γιὰ τὸν Ἰσραήλ, και ὑπῆρχε και Πνεῦμα ἅγιο ἐπάνω του, ἀλλὰ και «τοῦ εἶχε προφητευθεῖ, ὅτι δὲν θὰ πεθάνει, προτοῦ νὰ δεῖ τὸν Χριστὸ τοῦ Κυρίου». «Ἐπῆρχε ἄνθρωπος». Ποῦ; Στὴν Ἱερουσαλήμ. Ἡ λέξη περιέχει ἔκπληξη, ὁ λόγος εἶναι γεμάτος ἀπὸ θαυμασμό. Ἐπῆρχε ἄνθρωπος στὴν Ἱερουσαλήμ, γιὰ τὴν ὁποία ὁ προφήτης Σοφονίας παρουσιάζει τὸν Θεὸ νὰ λέγει: «Θὰ ψάξω τὴν Ἱερουσαλήμ με λυχνάρι, και δὲν θὰ τὴ βρῶ». Χρειάζεται και λυχνάρι τὸ φῶς; Ὁχι, λέγει· ἀλλὰ λυχνάρι ὀνομάζει τὸν νόμο. «Και νὰ, ὑπῆρχε ἄνθρωπος στὴν Ἱερουσαλήμ, πού ὀνομαζόταν Συμεών». Καὶ τί σημαίνει τὸ ὄνομα αὐτό; «Ἀκοὴ Θεοῦ». Ὡστε εἶχε ὄνομα τέτοιο πού ταίριαζε στὴ ζωὴ του, κατὰ πρόβλεψη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γιατί, **ὅπου ὑπάρχει ἀκοὴ τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ ὅπωςδήποτε ὑπάρχει και ὑπακοὴ νόμου και τήρηση ἐντολῶν, δρόμος ἀγαθοῦ βίου, σκοπὸς σωτηρίας, πού φθάνει στὸ τέλος· με αὐτὰ χαρακτηρίζεται ὁ ἀληθινὸς ἄνθρωπος**, γιὰ τὸν ὁποῖο πρόσθεσε ὅλα αὐτά.

«Και ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἦταν δίκαιος και εὐλαβῆς, και περίμενε τὴν παρηγοριὰ τοῦ Ἰσραήλ». **Αὐτὸ εἶναι δίκαιος σκοπός, τὸ νὰ μὴ ζητᾶ κανεὶς τὸ δικό του, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἄλλου και τῶν πολλῶν. Νὰ «ἀποβλέπει στὴν κοινὴ σωτηρία και ὄχι στὴ δική του ἀπόλαυση».** «Και Πνεῦμα ἅγιο», λέγει, «ὑπῆρχε σ' αὐτόν». Ὁ Συμεών ἦταν ὄχημα τοῦ Κυρίου, θρόνος τοῦ Θεοῦ, και γι' αὐτὸ δέχθηκε με τὰ χέρια του τὸν βασιλιὰ τῶν αἰώνων. «Και ὑπῆρχε γι' αὐτόν προφητεία, ὅτι δὲν θὰ πεθάνει προτοῦ νὰ δεῖ τὸν Χριστὸ τοῦ Κυρίου». Ἡ προφητεία λοιπὸν μεταβιβάζεται ἀπὸ ζωὴ σὲ ζωὴ, ἀπὸ τὸ φῶς πηγαινέει στὸ φῶς, ἀπὸ τὴν ἡμέρα μεταπηδᾷ στὴν ἡμέρα. Δὲν παλιώνει, ἀλλὰ ἀνανεοῦται, τὸν καιρὸ τῆς συντέλειας τοῦ κόσμου δέχεται τὴν ἀνανέωση. «Αὐτὸς πῆγε με ἔμπνευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὸ ἱερό». Ἡ πηγὴ ὀδήγησε τὸν διψασμένο στὴν πηγὴ. «Και καθὼς ὀδηγοῦσαν οἱ γονεῖς τὸ παιδί Ἰησοῦν μέσα στὸ ἱερό γιὰ νὰ ἐκτελέσουν γι' αὐτόν τὰ ἔθιμα τοῦ νόμου, ὁ Συμεών τὸ δέχθηκε στὴν ἀγκαλιά του». Πῆρε στὰ χέρια του αὐτόν πού κρατᾷ στὸ χέρι του τὴν κατοικημένη γῆ και τὴν ἀκατοίκητη, αὐτόν πού μέτρησε με τὸ χέρι του τὸ νερό, και τὸν οὐρανὸ με τὴ σπιθαμὴ του, και ὅλη τὴ γῆ με τὴ χούφτα του. Καὶ πῶς ὁ Συμεών πρόσφερε θυσία πού δὲν ἀνῆκε σ' αὐτόν; Καθόσον δὲν ἦταν ἱερέας. Δὲν ἀναφέρεται αὐτό· αὐτὸς οὔτε Λευίτης ἦταν, οὔτε νεωκόρος -γιατί μόνο στὴ φυλὴ τοῦ Λευὶ εἶχε ἀνατεθεῖ με κληρὸ τὸ λειτουργικὸ ἔργο. Δὲν ἦταν ἱερέας, ἀλλ' **ἦταν δίκαιος. Καὶ ἡ δικαιοσύνη ἔχει κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῆς τὴν Ἱερωσύνη**. Δὲν ἦταν Λευίτης, ἀλλ' ἦταν εὐλαβῆς, και **ὁ εὐλαβῆς ἔχει ἀπὸ μόνος του τὸ χρίσμα**.

«Και κρατώντας τὸ βρέφος εἶπε· Τώρα ἀπόλυσε τὸν δοῦλό σου, Κύριε, εἰρηνικὰ

σύμφωνα με τὸν λόγο σου». Τώρα ἀπόλυσέ τον γιατί ἦρθε ὁ καιρὸς τῆς συγχωρήσεως, ἦρθε ἡ λύτρωση τῶν αἰχμαλώτων, ἡ διαγραφή τῶν χρεῶν. Γεννήθηκε βασιλιάς, ὁ Ὅποιος ἐλευθερώνει τοὺς φυλακισμένους, ἀπαλλάσσει τοὺς δεμένους ἀπὸ τὰ δεσμά τους, ἀνακαλεῖ τοὺς νεκροὺς στὴ ζωὴ, ἐλαφρύνει τὸ φόρο τῆς γῆς. «*Τώρα ἀπόλυσε τὸν δούλο σου, Κύριε*». Πῶς ξέρεις ὅτι εἶναι ὁ Κύριος; Βλέπω τὸν Κύριο, λέγει, ντυμένον τῆ μορφῇ δούλου. Δὲν θὰ φοροῦσε τῆ μορφῇ δούλου, ὄντας Κύριος, ἂν δὲν εἶχε σκεφθεῖ νὰ ντύσει τὸν δούλο μετὰ τῆ μορφῇ τοῦ Κυρίου. Δὲν θὰ ἄλλαζε τὴ θέση του, οὔτε θὰ ταπειωνόταν, ὄντας ψηλός, ἂν δὲν ἤθελε νὰ ἀνεβάσει τὸ ταπεινὸ ψηλά. Ἀλλὰ πῶς τὸν ἀπολύεις; «*Σύμφωνα μετὰ τὸν λόγο σου, εἰρηνικά*». Ἄφου δηλαδή μετὰ τὸν λόγο σου δημιούργησες τὴν κτίση, ὅπωςδήποτε μετὰ τὸν λόγο σου ἐλευθερώνεις τὸν ἄρχοντα τῆς κτίσεως. «*Μὲ εἰρήνη*». Μὲ ποιά εἰρήνη; Τὴν εἰρήνη τοῦ σταυροῦ. Γιατί ἐκεῖνο τὸ μαχαίρι τοῦ τυράννου ἔκοψε τὸ κεφάλι, καὶ ἔδωσε εἰρήνη σ' ἐκείνους πού στρατεύθηκαν μαζί μετὰ τὸν Χριστό. «*Γιατί εἶδαν τὰ μάτια μου τὴ σωτηρία σου πού ἐτοίμασες*». Εἶδαν αὐτό πού πολλοὶ ἐπιθύμησαν νὰ δοῦν καὶ δὲν τὸ εἶδαν, Θεὸ μετὰ σάρκα, ἡλιο πού φωτίζει μετὰ συννεφιά. «*Εἶδαν τὰ μάτια μου τὴ σωτηρία σου*»· δηλαδή, εἶδαν τὴ σάρκωσή σου, μετὰ τὴν ὁποία πραγματοποίησες τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Γιατί **δὲν εἶδα γυμνὴ θεότητα, ἐπειδὴ τὸν Θεό, ὅπως εἶναι στὴν οὐσία, κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους δὲν μπορεῖ νὰ τὸν δεῖ**. «*Γιατί εἶδαν τὰ μάτια μου τὴ σωτηρία σου, πού ἐτοίμασες γιὰ ὅλους τοὺς λαούς, ἕνα φῶς πού θὰ εἶναι ἀποκάλυψη γιὰ τοὺς ἐθνικούς, καὶ δόξα γιὰ τὸν λαό σου τὸν Ἰσραηλιτικὸ*». Εἶναι κοινὰ καὶ ἀχώριστα τὰ ἀγαθὰ στοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς ἐθνικούς. Ἄς μὴ ζηλεύει λοιπὸν ὁ Ἰουδαῖος, οὔτε νὰ στενοχωρεῖται ὁ Φαρισαῖος, οὔτε νὰ μπαίνει σὲ πειρασμὸ ὁ Γραμματέας. Νὰ μὴ φοβᾶται γιὰ τὴ βασιλεία του ὁ Ἡρώδης. Νὰ μὴ φοβᾶται γιὰ τὴν ἱερωσύνη του ὁ Ἄννας καὶ ὁ Καϊάφας. αὐτὸς πού ἦρθε δίνει σὲ ὅλους, καὶ ἀπὸ κανέναν δὲν παίρνει. Σκορπάει μετὰ ἀφθονία, χαρίζει χωρὶς μέτρο.

«*Ἀλλὰ ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ μητέρα του, ἀκούοντας αὐτὰ πού εἶπε ὁ Συμεὼν, ἀπόρησαν*» πῶς ὁ Χριστὸς ἀνέχεται νὰ γίνεῖ υἱὸς ἀνθρώπου. Ἀπόρησε ἡ Μαρία, πῶς μιὰ κοιλιά γυναικίας χώρεσε τὸν Θεό. Πῶς ἡ δούλη γέννησε Ἐκεῖνον πού ἐλευθερώνει τὴν κτίση. «*Καὶ εἶπε στὴ μητέρα του ὁ Συμεὼν αὐτὸς εἶναι προορισμένος γιὰ τὴν πτώση καὶ ἀνύψωση πολλῶν μεταξὺ τοῦ Ἰσραήλ, καὶ ὡς σημεῖο γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ ὑπάρχει ἀντιλογία*». Γιὰ τὴν πτώση ἐκείνων πού ἐπιμένουν στὴν ἀπιστία, καὶ γιὰ τὴν ἀνύψωση ἐκείνων πού ἀπὸ τὴν ἀπιστία θὰ ἔρθουν στὴν πίστη. Ὁ Χριστὸς ἦταν πέτρα προορισμένη γιὰ οἰκοδομή, ἀλλὰ σκόνταφταν ἐπάνω της ἐκεῖνοι πού περιπλανιόνταν, ἔχοντας τυφλὰ τὰ μάτια τους. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ καταλογίζεται σ' αὐτόν ἡ πτώση τῶν ἀμαρτωλῶν, ἀλλὰ ἡ ἀνάστασις. Γιατί, ἂν μόνο ἔπεφταν καὶ δὲν σηκώνονταν, δίκαια θὰ μποροῦσες νὰ ὑποπτευθεῖς τὸν αἴτιο τῆς πίστεως. Ἐφόσον ὅμως ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς πέφτουν ἀπὸ ὀλιγωρία, σηκώνονται, ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ γίνεται ἡ πτώση ἐκείνων πού εἶναι κυριευμένοι ἀπὸ ραθυμία. Δὲν ἔπесαν ὁ Ἰούδας μαζί καὶ ὁ Πέτρος; Ὁ πρῶτος ἐπειδὴ εἶπε, «*Τί θέλετε νὰ μοῦ δώσετε, γιὰ νὰ σᾶς τὸν παραδώσω;*» ἐνῶ ὁ ἄλλος λέγοντας, «*θὰ θυσιάσω τὴ ζωὴ μου γιὰ σένα*». Ἐπρεπε δηλαδή αὐτὸς νὰ ξέρει, ὅτι ἕνας θνητὸς δὲν θυσιάζει τὴ ζωὴ του γιὰ τὴν ἀθανασία.

Και άλλου πάλι: «*Ἐὰν χρειασθεῖ νὰ πεθάνω μαζί σου, δὲν θὰ σὲ ἀπαρνηθῶ*». Ἔπρεπε νὰ πεῖ: Ἐὰν μὲ ἐνισχύσεις, δὲν θὰ σὲ ἀπαρνηθῶ. Ἐὰν μὲ ἀσφαλίσεις, ἐγὼ ὁ ἀδύναμος δὲν θὰ φοβηθῶ τὸ ναυάγιο. Ἐὰν πάρεις μέρος στὸν πόλεμο, δὲν φοβᾶμαι τὸν θάνατο. Ἀλλὰ τὸ ἓνα ἦταν ἀμάρτημα τῆς γλώσσας, ἐνῶ τὸ ἄλλο τῆς καρδιάς. Γι' αὐτὸ ὁ Πέτρος πού ἔπεσε σηκώθηκε, καὶ ἔγινε ὁδηγὸς πολλῶν ἄλλων πού ἔπεσαν. Ἐνῶ ὁ ἄλλος, ἀφοῦ ὁδηγήθηκε ἀπὸ τὸ βάθος στὸ βόθρο, ἔρριξε τὰ ἀργύρια, καὶ παίρνοντας σχοινί, κρεμάσθηκε.

Ὁ σταυρὸς εἶναι σημεῖο ἀντιλεγόμενο. Πράγματι ὅταν οἱ Ἰουδαῖοι τὸν σταύρωναν ὁ ἥλιος κρυβόταν, ἡ συναγωγή συκοφαντοῦσε, καὶ ἡ γῆ σαλευόταν. Ὁ λαὸς φώναζε, «*Σταύρωσέ τον*», ἀλλὰ οἱ πέτρες, μὴ ὑποφέροντας τὸ μέγεθος τῆς βλασφημίας, σχίζονταν. Οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ γραμματεῖς ἔλεγαν, «*Θυμηθήκαμε, ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος ὅταν ζοῦσε εἶπε: Μετὰ ἀπὸ τρεῖς μέρες ἀνασταίνομαι*», ἐνῶ ὁ ἑκατόνταρχος φώναζε: «*Πραγματικὰ ἦταν Υἱὸς τοῦ Θεοῦ αὐτός*». Ἀλλὰ καὶ **μέχρι τώρα τὸ κήρυγμα τοῦ σταυροῦ εἶναι γιὰ τοὺς Ἰουδαίους σκάνδαλο, καὶ γιὰ τοὺς ἐθνικοὺς μωρία, ἐνῶ γιὰ μᾶς τοὺς καλεσμένους τοῦ Χριστοῦ, εἶναι δύναμη τοῦ Θεοῦ καὶ σοφία τοῦ Θεοῦ.** «*Καὶ τῆ δική σου τὴν ψυχὴ θὰ τὴν διαπεράσει ρομφαία, γιὰ νὰ ἀποκαλυφθοῦν οἱ διαλογισμοὶ πολλῶν*». Ρομφαία ὀνομάζεται ἡ διχόνοια, ἐπειδὴ, ὅπως ἡ ρομφαία σχίζει καὶ κομματιάζει τὰ σώματα, ἔτσι καὶ ἡ διχόνοια τὶς ψυχὰς μὲ τὴν ἀμφιβολία. Γιατί, ἂν καὶ ἦταν παρθένος, ὅμως ἦταν γυναίκα. Ἄν καὶ ἦταν Θεοτόκος, ἦταν ὅμως ἀπὸ τὸ δικό μας φύραμα. Ρομφαία λοιπὸν διατρυποῦσε τὴν ψυχὴ της, γιὰ νὰ ἀποκαλυφθοῦν οἱ σκέψεις πολλῶν καρδιῶν, οἱ διαφορὲς γιὰ τὸν Χριστὸ κατὰ τὸν καιρὸ τοῦ πάθους, πού δὲν δέχονταν αὐτόν ἄλλοτε ὡς προφήτη καὶ ἄλλοτε ὡς λυτρωτὴ τοῦ Ἰσραήλ, δοκιμάζοντας μεγάλη ἀμφιβολία γι' αὐτά, ἐξαιτίας τοῦ σάλου ἀπὸ τὸ πάθος, ὥστε οἱ γύρω ἀπὸ τὸν Κλεώπα μαθητὲς νὰ λένε ἀκόμα καὶ στὸν ἴδιο τὸν Χριστό: «*Σὺ ὁ ἴδιος κατοικεῖς στὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ δὲν ξέρεις αὐτὰ πού ἔγιναν τὶς μέρες αὐτές*;». Καὶ ὅταν ρωτήθηκαν, ποιά; Ἀπάντησαν: «*Τὰ σχετικὰ μὲ τὸν Ἰησοῦ τὸν Ναζωραῖο, ὁ Ὅποιος ἦταν προφήτης*» καὶ τὰ λοιπά. Τὸν θεωροῦσαν λοιπὸν ὡς προφήτη καὶ λυτρωτὴ τοῦ Ἰσραήλ, ἀλλ' ἐξαιτίας τοῦ πάθους κινδύνευαν νὰ ἀμφισβητήσουν καὶ αὐτὴν ἀκόμα τὴν ἀντίληψη, ὅτι εἶναι λυτρωτὴς τοῦ Ἰσραήλ. Καὶ αὐτὸ δὲν γινόταν ἄδικο, ἀλλὰ γιὰ νὰ δείξει, ὅτι «*τὸ μωρὸ τοῦ Θεοῦ εἶναι πρὸ σοφὸ ἀπὸ τὴ σοφία τῶν ἀνθρώπων*». Γιατί μὲ τὸ πάθος τοῦ σταυροῦ ὅλοι κοσκινίσθηκαν καὶ συνταράχθηκαν, ὄχι μόνο οἱ ἀπλοὶ μαθητὲς του, ἀλλ' ἀκόμη καὶ οἱ ἐκλεκτοί, καὶ ἡ μητέρα του. Αὐτὸ στήριξε ὅλη τὴν οἰκουμένη, μὲ τὴ δύναμη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας, μέσω τοῦ Ὁποίου καὶ μαζί μὲ τὸν Ὁποῖο ἡ δόξα ἀνήκει στὸν Πατέρα, μαζί μὲ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων.

(Ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις “Γρηγόριος Παλαμᾶς”. Πηγὴ ηλ. κειμένου: imaik.gr)